

"Înainte de Paști cu șase zile, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți. Și l-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce ședeau cu El la masă. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mireasma mirului. Dar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis: Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari și să-i fi dat săracilor? Însă el a zis aceasta nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce se puneau în ea. A zis, deci, Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat. Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe Mine nu mă aveți totdeauna. Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți. Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare, căci, din pricina lui, mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus. A doua zi, mulțimea cea mare, care se adunase la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, a luat ramuri de finic și a ieșit întru întâmpinarea Lui și striga: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului, Împăratul lui Israel! Și Iisus, găsind un asin tânăr, a șezut pe el, precum este scris: "Nu te teme, fiica Sionului! Iată, Împăratul tău vine șezând pe mănzul asinei". Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început, dar, când s-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea erau scrise pentru Dânsul și că ei l-au făcut Lui. Așadar, dădea mărturie mulțimea care era cu El când l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți. De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că auzise că El a făcut minunea aceasta."

(Ioan 12, 1-18)

Duminica Floriilor este punct de început al privegherii pentru adâncirea în gândurile prăznuitoare ale evenimentelor care țin de mântuirea noastră. De fapt, Duminica Floriilor sau Duminica Stălpărilor este precedată de sâmbăta lui Lazăr, în care Biserica pomenește învierea lui Lazăr făcută de Domnul nostru Iisus Hristos și care are legătură și cu Duminica Stălpărilor, în înțelesul că **primirea triumfală ce I s-a făcut Domnului Hristos**, care a intrat în Ierusalim ca Împărat smerit, împlinind o proorocie din Vechiul Testament, a fost determinată cumva și de învierea Sfântului și dreptului Lazăr, de minunea premergătoare primirii triumfale a Domnului în Ierusalim.

De aceea Biserica și zice, vorbim cu Domnul Hristos și în sâmbăta premergătoare Duminicii Floriilor, și în Duminica Floriilor, zice exprimând prin alcătuirea Bisericii următoarele cuvinte: **"Învierea cea de obște mai înainte de patima Ta incredinșându-o, pe Lazăr din morți l-ai înviat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi că pruncii semnele biruinței purtând, Ție biruitorului morții strigăm: Osana Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel Ce vii întru numele Domnului"**. Aducem în actualitatea noastră un eveniment petrecut în vremea propovăduirii Domnului nostru Iisus Hristos și participăm și noi la el în vremea noastră. Îl avem în față pe Mântuitorul care intră în Ierusalim, călare fiind pe mănzul asinei, cum spune proorocia. **Și noi îl întâmpinăm pe Domnul nostru Iisus Hristos cu crengi înverzite și cu inima primitoare**, ca Domnul Hristos să nu intre numai în Ierusalimul cel pământesc, ci mai ales în Ierusalimul sufletului nostru, **Ierusalim însemnând cetatea păcii sfinte, pacea sfântă**.

Aducem și noi Mântuitorului laudă, așa cum i-au adus pruncii din Ierusalim când au zis: **"Osana celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel Ce vii întru numele Domnului"** (Mt. 21, 9), iar Domnul nostru Iisus Hristos s-a îndreptat spre Templul din Ierusalim unde a făcut minuni. **Așteptăm ca și în sufletul nostru să intre Mântuitorul nostru Iisus Hristos ca într-un lăcaș al Său, ca într-un templu și să vindece neputințele noastre**. De aceea zicem cu Biserica: **"Învierea cea de obște mai înainte de patima Ta incredinșându-o, pe Lazăr din morți l-ai înviat Hristoase Dumnezeule"**. Și din partea noastră spunem: **"Pentru aceasta și noi că pruncii"** – se înțelege de odinioară – **"semnele biruinței purtând"**, – semnele Învierii, arătată în viața cea nouă din crengile pe care le avem în mână sau măcar în conștiință – **"Ție biruitorului morții strigăm: Osana Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel Ce vii întru numele Domnului"**. Și adăugăm: **Vino și în viața noastră, în conștiința noastră, vino și ne ajută să-Ți aducem tot mai multă mărire, să conștientizăm tot mai mult binefacerile Tale**.

Părintele Teofil Părăian – www.crestinortodox.ro

De ce-L urau pe Domnul Iisus? De ce L-au răstignit? Fiindcă îl socoteau călcător al legii lui Moise, sau, mai bine zis, al literei legii. Legea lui Moise era pentru ei adevărul indiscutabil, absolut și sfânt, însă pur exterior, fiindcă erau străini de duhul ei, închinându-se literei, și oricine încâlca litera era în ochii lor cel mai mare nelegiuit.

Ei erau nemulțumiți de faptul că Domnul Iisus Hristos vindeca bolnavi în zi de sâmbătă. Ce perversitate a inimii omenești! În loc să-L proslăvească plini de cutremur pe Dumnezeu, Care face asemenea minuni, ei se umpleau de răutate cruntă!

Ei nu înțelegeau că Domnul n-a venit ca să o strice, ci ca s-o împlinească, adică să o desăvârșească, nu înțelegeau că El este Domnul sâmbetei. Ei nu înțelegeau că învățătura Lui nu numai că nu călca legea lui Moise, ci o înalța nemăsurat. Nu i-a mișcat nici minunea cu totul neobișnuită a învierii lui Lazăr cel mort de patru zile. Despre ei a prezis marele proroc Isaia: **S-a îngroșat inima poporului acestuia, și cu urechile sale greu au auzit și ochii săi i-a închis, că nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă, și să se întoarcă, și să-i vindec pe ei** (Îs. 6, 10).

Asupra lor s-au împlinit cuvintele apostolului Pavel: **Litera ucide, iar duhul face viu** (2 Cor. 3, 6). Vrăjmașii lui Hristos au pierit, fiindcă au fost slujitori ai literei care ucide, în timp ce pe noi ne-a învrednicit să fim slujitori ai Legământului celui Nou, nu ai literei, ci ai Duhului. Deci, să luăm aminte cu sârguință la acest lucru. Amin.

Sfântul Luca al Crimeei, La porțile Postului Mare. Predici la Triod, Ed.Sophia - www.crestinortodox.ro

Postirea în săptămâna Pătimirilor

În Săptămâna Mare postim gustând numai pâine, sare, legume și apă. Se dezleagă la **untdelemn și vin numai în Sfânta și Marea Joi**.

- În **Vinerea Mare, dacă sănătatea îngăduie, nu se va gusta nimic până seara**. Cei care nu au postit până acum este bine să postească cel puțin în această ultimă săptămână. Să se postească și cu privirea, evitând să se mai uite la televizor, să amâne sărbătorirea zilelor onomastice sau de naștere, să nu participe la distracții, (nu poți să te distrezi și să calci rânduiala postului atunci când Hristos se îndreaptă spre Golgota, ducându-și Crucea pentru păcatele noastre). **Să murim și noi puțin cu Hristos, ca să înviem și noi cu El !**

Sfaturi pentru Săptămâna Pătimirilor:

- **Împărtășirea se mai poate face în cadrul Sfințelor Liturghii din Joia Mare, Sâmbăta Mare și noaptea Sf.Paști și nu înainte sau după acestea; doar bolnavii și copiii mici se împărtășesc în afara Liturghiei;**
- Nu este suficientă doar postirea. Fără participarea la slujbele Postului și la Sf.Liturghie postul este doar o dietă;
- **În Vinerea Mare nu se împărtășeste** (excepție fac doar copiii și bolnavii grav), fiind zi aliturgică (fără Liturghie) și de ajunare;
- **În Sâmbăta Mare nu se mai spovedește** (vremea de pocăință a încetat), însă cei mărturisii se pot împărtăși la Liturghie;
- Să participăm cel puțin la Deniile din Joia Mare (Cina cea de Taină, Prinderea, Răstignirea) și Vinerea mare (Prohodul) și la Înviere !

Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?

(din: N. Steinhardt, "Jurnalul fericirii").

Actul răstignirii a fost atât de serios, de autentic și total încât pînă și apostolii și ucenicii erau convingeți că spînzuratul de pe lemnul din mijloc nu va învia. Dacă n-ar fi fost atât de zdruncinați în credința lor, Luca și Cleopa n-ar fi umblat mohorîți, tîrșindu-și picioarele pe drumul către Emmaus, și-ar fi recunoscut deîndată învățătorul și n-ar fi rămas atât de mirați cînd au înțeles cine e. (Se simțiseră atât de stingheri, de păcăliți, înțit se rugaseră de primul trecător întîlnit, un necunoscut, să nu-i lase singuri, să stea cu ei.) Nici Toma n-ar fi pus condiții atât de drastice (și, la drept vorbind, de jignitoare) dacă n-ar fi fost și el sigur că învierea, după cum se petrecuseră lucrurile, nu mai era cu puțință. **Tuturora nu le venea a crede. Răstignirea era definitivă și pentru ei, întocmai ca pentru scribi.**

Și era necesar, spre adevărarea jertfei, ca răstignirea să dea impresia de sfîrșit, de soluționat, de afacere clasată, de bun simț biruitor. **Nu ajungea – ca să fie răstignirea ceea ce trebuia să fie – nu ajungeau groaza torturii, piroanele, sulița, spinii, mai era neapărat nevoie – pentru completare, pentru întărire — să pară și catastrofă, derută, eșec.**

Numai **strigătul Eli, Eli** ne dovedește că răstignitul nu s-a jucat cu noi, că nu a încercat să ne mîngîie cu fățarnice estompări. (Ca-ntotdeauna i-a tratat pe oameni ca pe ființe libere și mature, capabile de a încasa adevăruri neplăcute.) Spre deosebire de Buddha și Lao-Te, **El nu dă aforisme și pilde, ci carne și sînge, chin și deznădejde. Durerea fără deznădejde e ca mîncarea fără sare, ca nunta fără lăutari.** (Iar dacă tîlharul cel bun e primul om care sosește în rai – înaintea proorocilor, patriarhilor și dreptilor Vechiului Testament — poate că o datorează nu numai cutremurătoarei lui convertiri ci și faptului că a fost coleg de suferință cu Domnul. Căci **una e să stai la picioarele crucii și să suferi, oricît de sincer și de sfișietor, și alta e să fii pe cruce. Durerea altuia nu e a ta, e a lui, și-o însușești numai printr-un proces ideativ nu prin simțiri.** Numai tîlharul cel bun simte la fel cu Domnul.) **Întruparea a fost totală**, cum învață sinodul de la Calcedon. Bine, totală, dar **Hristos pe cruce n-a încetat de a fi și Dumnezeu**. Eu: nu e de contestat permanența comunicării idioamelor, dar după cîteva ore pe cruce omenescul a trebuit să fie predominant; altfel tragedia era contrafăcută. O țîn morțiș: **ce-ar fi vrut dochetiștii și monofiziții -sau ateii? Să le fi făcut Hristos de pe cruce semn cu ochiul alor săi spre a le da de înțeles: las' că asta e de gura lumii, fiți fără grijă, știm noi ce știm, ne vedem Duminecă dimineața? Ce oribil „spectacol” presupune, fără de voie, monofizitismul! Argumente de text: la Romani (8, 32) Pavel scrie: „El care pe însuși Fiul său nu L-a cruțat”. Acest nu L-a cruțat ne demonstrează de asemeni că **pe cruce nu s-au desfășurat simboluri, ci s-a petrecut o suferință reală. Numai prin împreunarea durerii fizice și a torturii morale se obține decoctul final: suprema amărăciune.** Tot Pavel la I Cor 1, 23 : „însă noi *propoveduim pe Hristos cel răstignit*”, iar la 2, 2: „*Căci am judecat să nu știm între noi altceva decît pe Iisus Hristos, și pe Acesta răstignit.*” De ce adaosul „și pe Acesta răstignit” de nu pentru a pune accentul pe latura cea mai nebunească și mai scandaloasă? Rațiunea înțeleaptă s-ar învoi în cele din urmă cu un Dumnezeu răstignit simbolic și concedînd să sufere aparent (altfel oamenii nu înțeleg), dar **paradoxul și sminteala (creștinismul adică) înfățișează divinitatea nu numai așezată pe cruce, ci pironită cu adevărat; unde suferă aidoma cu nervii, fibrele și sufletul bietului om, pînă la cele din urmă consecințe (și Hristos are suflet omenesc întreg). Dacă și-ar fi păstrat – măcar în parte – impasibilitatea pe cruce, dacă n-ar fi gustat din plin deznădejdea omului, evenimentul petrecut pe Golgota n-ar fi fost – pentru filosofi, pentru preoți și pentru prostime -prilej de poticnire și sminteală, ci „scenariu” ori „ritual”, deci admisibil, comestibil. La I Cor. 6, 20 și 7, 23 Pavel stăruie: „*Ați fost cumpărați cu preț.*” Cu preț cinstit. întreg. **Dumnezeu n-a înșelat pe nimeni: nici pe diavol, nici pe noi; nici pe sine nu s-a înșelat. N-a plătit cu aparență de suferință, cu o cruce mitică, sau cu bani calpi. Prețul nu l-a plătit o fantasmă; came din carnea noastră, sînge din sîngele nostru.******

Programul săptămânii 1 aprilie 2018 – 8 aprilie 2018

Duminică	01 aprilie	8 - 12	- Sf.Liturghie (Duminica Floriilor) – Pr.Ticu
Luni	02 aprilie	17 - 19	- Denie (pomenirea celor zece fecioare)
Marți	03 aprilie	17 - 19	- Denie (pomenirea femeii păcătoase)
Miercuri	04 aprilie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Ticu
Miercuri	04 aprilie	17 - 19	- Denie (pomenirea spălării picioarelor)
Joi	05 aprilie	8.30 – 11	- Vecernia unită cu Liturghia Sf.Vasile – Pr.Ticu
Joi	05 aprilie	17 - 20	- Denia celor 12 Evanghelii
Vineri	06 aprilie	12 - 13	- Vecernia cu Scoaterea Sfântului Epitaf - Pr.Ticu
Vineri	06 aprilie	17 – 20	- Denia Prohodului
Sâmbătă	07 aprilie	8 - 11	- Ceasurile și Sf.Liturghie a Sf.Vasile - Pr.Dragoș
Duminică	08 aprilie	0 – 3.30	- Liturghia Sfințelor Paști - Pr.Dragoș
Duminică	08 aprilie	12 - 13	- “A doua Înviere” (Vecernia Paștilor) - Pr.Dragoș